

[Hagen Hagensen]

af betragtning. Ministeren har naturligvis ret i at sige dette, men de ældre, der får røvet deres taske og får et slag, så de vælter og brækker lårhalsen, eller hvad der nu hører til – man er jo skør, når man bliver gammel, i hvert fald i knoglerne – opfatter i hvert fald det, der sker over for dem, som vold. Om det så hører ind under straffelovens bestemmelse dit og dat eller måske ikke engang det, det er egentlig ganske ligegyldigt, for de føler, at der er begået vold imod dem, og de er utrygge ved overhovedet at færdes ude.

Det er dér, vi først og fremmest skal sætte ind. Hvordan gør vi det? Det må først og fremmest være en appel til hjemmene. Det er blevet nævnt – jeg kommer til at sige noget af det samme, som allerede er sagt – at det er hjemmene, det er skolen, det er vores ordensmagt, og det er også vort socialvæsen. Det er de 4 ting, vi kommer til at bygge på, hvis vi skal prøve på at komme igennem med at få bekæmpet volden. Der skal være ansvarsbevidsthed hos os alle, for vi skal prøve på at være med til at forebygge gennem belæring og gennem at vejlede. Forebyggelse er bedre end efterfølgende behandling, der jo nemt kan risikere at indeholde straf.

Der skal være en respekt for næsten og en respekt for alle andre, ikke blot den selvrespekt, som man søger på en særegen måde at hævde gennem udøvelse af vold. Men alt dette kan vi vel nok først komme til at gøre på længere sigt, og vi må derfor også se lidt på, hvad der kan gøres på kort sigt.

Jeg tror, ministeren har ganske ret i, at vi allerede skal begynde ved de 12–16-årige, måske endda ved dem, der er yngre endnu. For der er kommet noget ind, ikke mindst i skolen, hvor det vist ikke er spor rart mere at være lærer i en klasse, hvor der er tendenser til voldelig optræden. Jeg skal lade de voldsomme ting ligge, vi har hørt om de senere dage. Jeg vil blot tænke på den almindelige lille tendens til vold, og hvordan vi skal bekæmpe den. Dér skal hjemmene med ind, det er der ikke spor tvivl om, og vi skal også bede om, at andre prøver på at vejlede og belære de unge om, at sådan kan det ikke være. Det fører til noget galt.

Jeg forstår også, at der er en gruppe, der er lidt ældre, vel dem, vi normalt kalder de 16–19-årige, som er skuffede over at være kommet ud af skolen. Der er ikke rigtig noget virke for dem. Hvad skal de egentlig gøre

re? Lediggangen driver dem måske ofte ud i noget, som de ikke helt kan overse. Jeg vil også tro, at dette at skulle vise sig i forhold til andre, få andre med til at gøre noget, som man godt ved ikke er helt i orden, det udarter på den ene og den anden måde. Det er her, vi også skal prøve at gribe ind.

Jeg vil sige, at der på den længere sigt skal gøres meget arbejde gennem hjemmet, gennem skolen og gennem bistand. Når dette er sagt, vil jeg også sige, at på kort sigt er vi nok nødt til at gøre noget af det, som vi har rørt ved i dag. Vores retsplejebestemmelser må skærpes. Det er muligt, at straffene for vold skal være noget større i visse sager, når det går ud over sagesløse.

Jeg hører til blandt dem, der ikke synes om, at vi skal udvide strafferammerne, for de er vist egentlig vide nok, men det er muligt, som det er sagt, at hvis vi ikke får tilpas strafudmålinger under de nugældende strafferammer, må vi indføre en mindstestraf for vold mod sagesløs person. Mindstestraf må være ubetinget fængsel, og den skal komme hurtigt efter, at volden er begået. Man har det i Sverige, hvor mindstestrafpen, når nogen har lidt skade på legemet, er 1 år. Det er ikke dermed sagt fra min side, at det skal være det samme herhjemme, men vi skeler jo ofte til, hvad man gør i broderlandet, og det kunne godt være, vi skulle overveje disse ting.

Jeg siger dette af generalpræventive grunde for at søge at afholde flest muligt fra at begå vold, ikke med ønsket om, at de skal straffes. Tværtimod ønsker jeg det ikke, jeg ønsker, at vi på anden måde skal kunne bevare dem i et fornuftigt samfundsliv, og skulle de være kommet ud for at blive straffet, så skal vi også prøve på at føre dem tilbage til samfundet, hvor de skal gøre en nyttig gerning bagefter.

Jeg vil godt opholde mig et øjeblik ved spørgsmålet om vor ordensmagt. Der er for mig ikke tvivl om, at den bør styrkes. Jeg er glad for ministerens oplysninger, som vi jo kendte, om, at vores politiovervågning er blevet bedre, men der er ikke spor tvivl om, at den af borgerne ikke føles som god nok, for de ser så sjældent betjenten på gaden eller på vejen. De ser en bil, der farer forbi, »politi« står der på, og hvad gør det? Så er den kørt og væk rundt om hjørnet. Hvor er den gående mand henne? Hvor er han, der